

1 10 0 1

Пчелица

Година IV.

Книга

7-8

Редакторъ Мих. Д. Николовъ

[1917]

Год. IV. Редакторъ: Мих. Д. Николовъ Книжка 1.

МАЛКИЯ ЮНАКЪ.

Имамъ новички ботушки,
Имамъ новъ калпакъ,
Нека зимнитѣ вихрушки
Да завѣятъ пакъ.

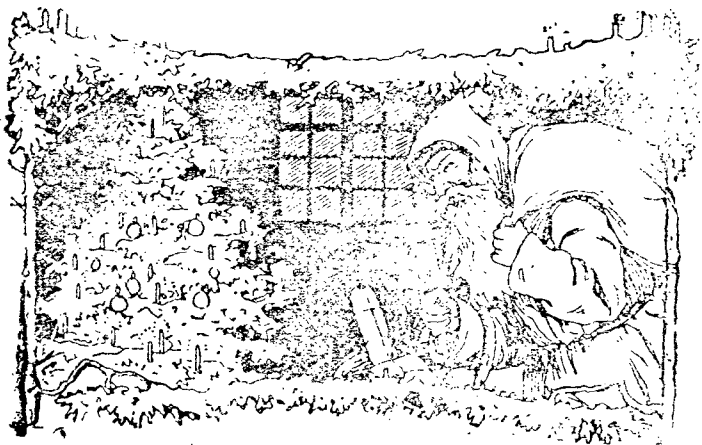
Имамъ здрави ржавички,
Топличекъ сюртюкъ,
Некъ снѣгътъ се на звѣздички
Сѣй безспирно тукъ.

Щѣлъ да дойде съ „Баба Зима“
Люти „Дѣдо Мразъ“,
Казватъ: щѣло би да има
Грозенъ студъ по насъ.

Въ топли дрехи и ботушки
Що ще стори менъ,
Съ свойтѣ бури и вихрушки
„Дѣдо Мразъ“ студень?..

Трайко Симеоновъ.

Г. Сѣверцевъ -- Подиловъ.

АСКО НА ТЕЛЕФОНА.

(Разказъ).

Асковиятъ татко отиде въ кантората. Днесъ той имаше много работа: трѣбваше да напише много писма, да приключи смѣтките си. Утрѣ е Рождество Христово. Мнозина отъ служащите иматъ дѣца и тѣ съ нетърпение очакватъ коледната елха, край която ще скачатъ, ще се веселятъ и играятъ.

Аско още не знае ще има ли у тѣхъ елха. Миналата година той бѣше още много малъкъ и нищо не разбираше, макаръ майка му да устрои елха и му подари играчки, които той скоро чупи.

— Сега Аско е голѣмъ, той вече нѣма да чупи играчките си, а ще си играе съ тѣхъ, — каза майка му, като го погали нѣжно по главата. — Нали Аско е вече послушно момче?

— Слушамъ маминко, — бѣбрѣше Аско и трѣгваше слѣдъ майка си къмъ гостната стая.

— Хубаво мое мило момче, затова Дѣдо Коледа ще ти донесе елха, хубава елха. На нея ще запалимъ свѣщички, ще наредимъ много играчки и ние ще я гледаме съ тебе и ще се радваме... Но само, че Ас-

ко трѣбва да слуша, да не капризничи, защото Дѣдо Коледа ње обича немирнитѣ дѣца.

На Аско домилѣ за елхата, а най-много за играчкитѣ и свѣщницитѣ. Той добрѣ знае какво е свѣщница. Вече два пѣти си гори палеца.

Майка му го нѣжно погледна и веднага ѝ хрумна нѣщо на ума.

— Знаешъ ли какво Аско? Помолѣ се на Дѣдо Коледа да ти донесе елха. Нека той самъ види какво добро и послушно момченце си ти.

Аско погледна очудено майка си. Той не познаваше Дѣдо Коледа и никога не бѣше го виждалъ, та се боеше отъ него.

— Мамо, той да не ме открадне? — уплашено попита Аско.

— Нѣма милото ми момче. Той обича послушнитѣ дѣца, — увѣрено му отговори тя.

— А той ще дойде ли тука? — още по-уплашено попита той.

— Не, ти ще приказвашъ съ него, а самия него не ще видишъ.

Аско съвсѣмъ не разбра какъ ще говори съ Дѣдо Коледа и да не го види.

Майка му взе нѣколко дебели подвързани книги, тури ги на Асковото столче и ги доближи до стѣната, гдѣто висѣше телефона.

— Ето сега, Аско, готово е. Хайде повикай Дѣдо Коледа! — и тя повдигна нищо неразбирация Аско и го сложи върху книгитѣ. Уплашеното дѣте страхливо улови съ ржчичката си слушалката и смутено погледна майка си.

— Чакай да го повикамъ азъ, а ти му се помоли, — каза майка му и поиска кантората на мѣжа си.

— Хайде приказвай сега Аско! — каза повторно тя. Аско нерѣшително я погледна.

— Ахъ гълъбчето ми, ти още не знаешъ какъ се говори. Хайде тогава повтаряй слѣдъ мене!

— Добри Дѣдо Коледа, донеси ми, моля ти се, хубава елха, защото и азъ съмъ послушно момче.

Аско страхливо повтори слѣдъ майка си думитѣ ѝ и съ отворени очи погледна майка си, като чу, че му отговарятъ.

— Мамо, Дѣдо Коледа каза, че ще ми донесе елха.

— Видишъ ли колко е добъръ Дѣдо Коледа, — съ усмивка забѣлѣза майка му и отново го погали нѣжно по главата.

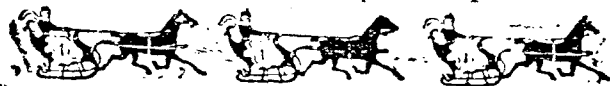
Но какво се случи изведнажъ съ Аско?!

Страхътъ отъ лицето му изчезна, очичкитѣ му свѣтнаха, той високо се засмѣ и каза:

— Мамо, че тамъ не говори Дѣдо Коледа, а... татко!

Аско, умниятъ и хитриятъ Аско, позна гласа на татка си.

Прѣвелъ: Ярославъ Снѣжинъ.

МИНКИНОТО ПИСМО.

Малка Минка писмо пише
На стара си майка :

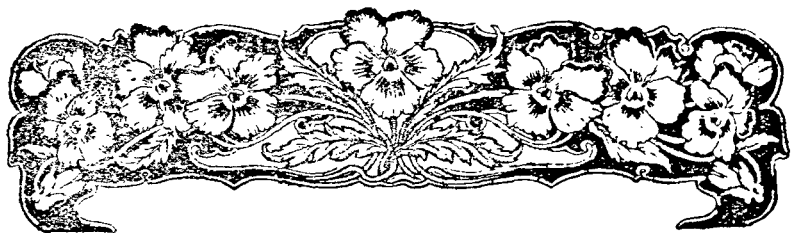
„Бабко мила, стара майко,
Колко те обичамъ;
Вече азъ сама ти пиша,
Зная да прочитамъ.

Ето свършихме букваря,
Четемъ на читанка, —
Какъ веднажъ се Мурджо скаралъ
Съ лошата писанка.

Чета, пѣя, пиша, бабко,
Съ моливче рисувамъ,
Още малко, па тогава
Бои ще купувамъ.

Ахъ, тогава ще рисувамъ
Картинки красиви:
Птички, патенца и рибки,
Ще бждатъ катъ живи.“

Ек. Манчева.

КЪРВАВИ ЦВѢТЯ.

I. Теменужки.

Бѣ тиха есенъ...

Татко му трѣгваше на пѣтъ далеченъ и незнаенъ. И то набра букетче теменужки. Набра ги край шуртящето бистро изворче, дѣто обичаше да ходи съ него.

И когато кичеше гърдитѣ на татка си, отъ очитѣ му бликнаха двѣ сълзи, голѣми бистри сълзи... Очитѣ му бѣха сини, като далечното сине небе, и нѣжни, като листцата на теменужкитѣ.

— Запази, тате, това букетче. То ще ти припомва за мене. Цвѣтенцата му сж сини, като моитѣ очи. То ще ти дава сили въ борбата... И то заплака... двѣ сълзи паднаха на нѣжнитѣ теменужки, които татко му отнесе далече, далече...

Бѣ тиха есенъ...

Татко му вървѣше изъ пѣтя далеченъ, незнаенъ и носеше съ себе си сълзитѣ на своята мила рожба.

II. Роза.

Когато настѣжни китенъ май, то откъсна кърваво-червена роза, разтвори благоухающитѣ ѝ листца и ги проводи на татка си.

— „Когато получишъ, татко, тѣзи листца отъ розата, тѣ ще ти напомнятъ за нашия роденъ край. Въ тѣзи листца сж скрити всички скѣпи спомени, прѣживѣни съ тебе... Тѣ ще ти кажатъ, че тукъ все още розитѣ цвѣгятъ. Сутринъ по тѣхъ блѣщатъ капчици роса, блѣсти росата, като сребърнитѣ зрѣнца на моитѣ сълзи по тебъ...

Притисни, татко, листцата до устнитѣ си и тѣ ще

ти прѣдадатъ моята цѣлувка, далечна и страдна...“

Така писа то на татка си, притисна розовитѣ листца до кораловитѣ си устни и прѣдаде своята топла цѣлувка.

Когато настѣпи китенѣ май, то проводи на татка си роза, дарѣ на красивата родина...

III. Макъ.

Прѣзъ единѣ пролѣтенѣ день, татко му бѣ промушенѣ отъ вражески ножѣ. Безъ въздишка и стонѣ, той заспа веченѣ сънѣ съ обѣрнати къмѣ родния край очи...

И тамѣ, край буйна златокласа нива, се издигна неговия самотенѣ гробѣ, по който стояха голѣми кървави петна отъ неговата кръвь.

И тамѣ поникнаха дивни макове, разнукаха кърваво-червени цвѣтове — облѣти съ кръвьта на неговия милѣ татко.

И день и нощѣ, по тѣхнитѣ кървави листца, блѣстятѣ капчици роса, отнесенитѣ нѣкога съ теменужнитѣ сълзи.

Ст. Чешмеджиевъ.

ЖЕЧО.

Мѣсецѣ вече Жечо ѣ боленѣ —

Крачето си счупи.

Той на пруста катѣ се кунди

Падна и го счупи.

Лѣкарьтѣ му го направи.

А той колко плака!..

Околѣ него сега шета

Милата му кака.

Тя играчки му донася,

Пѣснички му пѣе;

А той слуша и се радва,

Радва и се смѣе.

Ч. Н. Чендовъ.

ГОРСКИЯТЪ ДУХЪ — ДѢДО КУЛАМАНЪ.

(Шведска народна легенда).

Високо се издигатъ суровитѣ и непрѣстѣпни планини Куленъ въ южна Швеция. Въ стари години тамъ живѣлъ силниятъ горски духъ Куламанъ. Той ималъ безброй слуги, които изпълнявали всѣка негова дума... Суровъ, но справедливъ билъ Куламанъ: помагалъ на бѣднитѣ, обиденитѣ и беззащитнитѣ хора и жестоко прѣслѣдвалъ гордитѣ, надмѣннитѣ и скъперницитѣ.

До политѣ на планината живѣлъ единъ богатъ селянинъ. Той ималъ голѣмо богатство, много животни, много земя. И той трѣбвало да живѣе довольно, щастливо и помага на другитѣ, а то билъ недоволенъ отъ нищо. Струвало му се, че малко има и искалъ повече.

Шведитѣ имали обичай на бѣдни вечеръ да устройватъ елха на бездомнитѣ птички. Взиматъ единъ неовѣршанъ снопъ съ зърната, набучватъ го на прѣтъ и го поставятъ на покрива за птицитѣ. И тогава прихвѣркватъ всички гладни и измръзнали птички, кълватъ снопа, а зърната се сипятъ върху главитѣ на хората.

Веднажъ жената на богатия селянинъ казала:

— Да направимъ елха на птицитѣ. Дай ми неовѣршанъ снопъ и ще ги призова на весела вечеря.

Разсърдилъ се селянинътъ, зарѣмжалъ, замахалъ съ ржцѣ:

— Я гледай какво намислила! Така се прѣскало напразно цѣлъ снопъ!...

— А я погледни, съсѣдитѣ ни бѣдни хора, и тѣ устроили елха на птицитѣ!... — казала жена му.

— Защо ще гледамъ тѣхъ? — отвѣрналъ той.

А въ къщата му се готвило цѣло пиршество, когато въ съсѣдната къща на бѣдния съсѣдъ било друго. Той нѣмалъ

много земя, малко храна събралъ, но пакъ сипалъ шепа зърна на гладнитѣ птички.

— Наистина, — казала жената на бѣдняка, — отъ тия зърна щѣше да стане цѣла пита хлѣбъ, но пъкъ и птичкитѣ трѣбва да живѣятъ, нека и тѣ да почувстватъ светия Божи день.

— Нищо, жена, — отвърналъ мжжътъ. — Азъ имамъ пари да си купимъ коледенъ хлѣбъ и парче месо. Прати дѣцата въ село да купятъ.

И ето Инге и Иенсъ, дѣцата на бѣдняка, тръгнали съ пари въ ржцѣ, весели и бодри, макаръ вече вѣнъ да се мръквало и трѣбвало да минатъ прѣзъ гѣста и страшна гора.

Скоро тѣ стигнали селото, като прѣзъ всичкото врѣме се разговаряли за веселието, което ще стане тази вечеръ у тѣхъ и какъ слѣдъ бѣдната вечеря ще седнатъ прѣдъ разгореното огнище и ще слушатъ разказитѣ на татка си за рождението на Исуса Христа.

На връщане тѣ много бързали, защото искали по-скоро да се върнатъ дома. Но щомъ настѣпили срѣдата на гората, насрѣща имъ изъ гѣсталака излѣзълъ нѣкакъвъ изнѣмошѣлъ старецъ съ голѣма бѣла брада. Той видѣлъ въ ржцѣтѣ имъ коледния хлѣбъ и съ сълзи на очи имъ се замолилъ:

— Дѣчица, дайте ми малко хлѣбецъ. Отзара троха не съмъ хапвалъ.

— Този е коледния ни хлѣбъ, — казалъ Иенсъ, — азъ и сестричето ми съ радостъ бихме ти го дали, но мама и татко?... — И тѣ, вѣрвамъ, нѣма да се сърдятъ...

И той разчупилъ хлѣба на двѣ и далъ половината на стареца.

— Богъ да ви благослови! — казалъ старецътъ и поелъ хлѣба. — Значи днесъ ще се нахранимъ съ бабата.... Ние сме толкова бѣдни, че нѣма що въ уста да туримъ, нито пъкъ трохица да хвърлимъ на бѣднитѣ птиченца...

— Слушай, Инге, — казалъ Иенсъ на сестричето си, — дай му и другата половина за бабата. Татко и мама нѣма да ни се каратъ.

И Инге веднага подала останалата половина на стареца и казала:

— Вземи, дѣдо, този хлѣбъ за бабичката си. Ние у дома имаме другъ хлѣбъ.

— Охъ, каквѣ щастие! — извикалъ старецътъ. — Нека Богъ стократно ви награди за това добро!

Той изтрилъ сълзитѣ отъ очитѣ си и тръгналъ полека-лека изъ гората и скоро се скрилъ отъ очитѣ имъ. А дѣцата весело си продължили пътя за дома.

Почнало да се стъмнява. На небето изгръбли свѣтлитѣ звѣздички и въ гората станало по-свѣтло.

— Вижъ, Инге, — казалъ Иенсъ, — Дѣдо Господъ си запали елхичката... затова стана и свѣтло на земята.

— Да, да! — отговорила Инге. — Ахъ, по-скоро да стигнемъ дома... Колко весело ще е сега въ къщи! Нищо, че нѣма да занесемъ коледенъ хлѣбъ: месо нали имаме?...

Но не изказала това и насрѣща ѝ излѣзла изъ дърветата бѣдно облѣчена жена, дошла при тѣхъ и казала:

— Ахъ, дѣца! Дайте ми нѣщичко!... Дома дѣтето ми лежи болно и гладно!... Да има поне малко месо, да му сваря супа, и то ще оздравя и ще се развесели.

— Какво ще кажешъ Инге? — обърналъ се Иенсъ къмъ сестра си. — Да ѝ дадемъ ли нашето месо? Ние, слава Богу, сме сити, а и мама и татко нѣма да ни се сърдятъ... Тѣ ще се зарадватъ, като научатъ какво сме направили.

— Вземи, бабо, това месо, — казала Инге, като подала копницата съ месото на бабата. — Ние и безъ него сме добръ. Ние винаги сме сити.

— Ахъ, миличкитѣ! Ахъ хубавичкитѣ дѣца! — извикала съ сълзи на очи бабата... Какви добри родители, щомъ сж ви научили да се смиявате надъ бѣднитѣ хора!... Нека Богъ ви благослови!...

И тя си тръгнала по пътя, а дѣцата забързали къмъ дома си. Струвало имъ се, че носятъ нѣщо много скъпо и

хубаво. Тъ се втурнали въ тѣхната кѣща тъй радостни и весели, че майка имъ се зачудила защо тъй радостно се връщатъ дѣцата ѝ.

— Ни хлѣбъ, ни месо носимъ, — казали дѣцата. — Ние ги дадохме на по-бѣднитѣ отъ насъ...

— Ако съ това сте ошастливили нѣкои бѣдни сѣмейства, — казалъ бащата, — вие сте сторили много по-добрѣ, отколкото сами да го изядяхме. И безъ тѣхъ ние ще минемъ весело бѣдни вечеръ. Майка ви е скѣтала нѣщичко за да похапнемъ сега. Я разкажете кому ги дадохте?

И дѣцата, едно прѣзъ друго, почнали да разказватъ за срѣщитѣ си въ гората, страничкитѣ имъ се зачервили отъ огънь, а очичкитѣ свѣтнаха.

Въ това врѣме майката сложила трапезата и цѣлото сѣмейство се наредило да вечеря. На трапезата билъ сложенъ само сутрешния имъ хлѣбъ и по чаша млѣко всѣкому.

Но тукъ се случило нѣщо необикновено...

Сложениятъ хлѣбъ, намѣсто да намали, ставалъ повече, а млѣкото въ чашитѣ не се свършвало, макаръ дѣцата и родители да пили колкото искали. Но още повече се очудили тѣ, когато майката извадила отъ шкафа едно парче месо и го раздѣлила на всички по малко. Парчето месо не се свършвало, колкото и да рѣзала майката отъ него...

— Тукъ азъ виждамъ Божията благословия, която дѣцата донесоха въ кѣщи, — казалъ бащата. — Сега чакъ разбрахъ кого сте срѣцнали въ гората. Това е билъ добриятъ горски духъ Куламанъ, който помага на бѣднитѣ хора, които съчувстватъ на чуждата мѣка... Прѣзъ коледната нощъ самъ той и неговитѣ вѣрни слуги ходятъ по земята и помагатъ на нуждающитѣ се хора...

И наистина бащата билъ правъ. Върху всичката имъ работа и върху сѣмейството слѣдъ Коледа била Божията благословия. Малкото имъ земя давала вече голѣмо плодородие; по ливадитѣ имъ расла сочна и висока трѣва и скоро сѣмейството имало вече двѣ крави и единъ конь, а това била голѣма подкрѣпа за тѣхъ.

А богатиятъ скѣперникъ, който на бѣдни вечеръ мислѣлъ какво повече да яде, заболѣлъ и дълго врѣме не станалъ отъ леглото.

Ступанството му останало безъ надзоръ при боледуването му, постепенно западнало.

Мѣсець слѣдъ мѣсець той обѣднявалъ, та дошло врѣме кога въ кѣщата му нѣмало кѣсче хлѣбъ, и той трѣгналъ да проси по чуждитѣ кѣщи, да моли милостиня, каквато той никога не е давалъ на бѣднитѣ.

Прѣв М. Д. Н-въ.

КОЛЕДАРСКА ПЪСЕНЬ.

Излѣзнала малка мома
Съ тънка риза копринена;
И шарена и писана:
На гърди ѝ ясно слънце,
На рамене — ясенъ мѣсецъ,
По поли ѝ дребни звѣзди,
Та си свѣти отъ хубости.
— Ой те моме, Чубравичке!
Кой ти уши тая риза,
Нашарена, написана,
И на игла изнесена?
Дали ти я майка уши?
Или ти я баща купи?
Или ти си сама уши?
Чубравичка отговаря:
— Ой ви вази коледарци,
Катъ питате, ще ви кажа,
Родило се Млада Бога,
Млада Бога и Божича.
Поканиха вситѣ жени,
Поканиха моя майка.
Тя отиде съ погача,
Съсъ погача „повойница“,
Моя майка менъ отведе.
Заплака си Млада Бога.
Азъ залюляхъ Млада Бога;
Млада Бога и Божича;

Залюляхъ го и запѣхъ му:
 „Нани, нани Млада Бога,
 Млада Бога и Божица!“
 Смилила се Божа майка,
 Та ме дари тая риза,
 Нашарена, написана,
 И на игла изнесена:
 На гърди ѝ ясно слънце,
 На рамене — ясенъ мѣсець,
 По поли ѝ ситни звѣзди.

Народна пѣсенъ.

СИРАЧЕ.

Саминко съмъ, дѣчица, азъ,
 Безъ майка, татко тоя часъ,
 Сестрица нѣмамъ, нито братче,
 Ни хлѣбъ, ни счупено петаче!

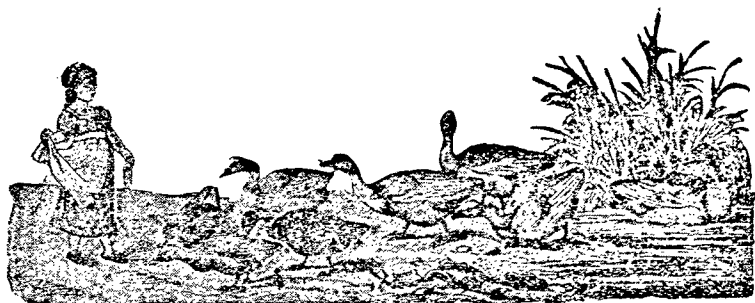
Безъ майчица останахъ сиракъ
 Кога дѣте бѣхъ азъ — хлапакъ,
 Свѣтовната война далече
 Незнайно татка ми завлѣче...

Огнецъ азъ нѣмамъ, ни легло,
 Сродихъ се съ мжки и тегло,
 Подслонъ свой нѣмамъ, нито дрехи,
 Замръквамъ, спя подъ чужди стрѣхи!

1918 г.

Люб. Бобевски.

ЕДИНЪ СПОРЪ МЕЖДУ ДОМАШНИТЪ ПТИЦИ.

Въ единъ жгълъ на двора се бѣха събрали кокошки и гжски и живо разговаряха:

— Е пакъ имало справедливостъ на свѣта, — викаше една млада гжска. — По-рано никакъ не ни уважаваха, но сега, прѣзъ войната, узнаха истинската ни стойностъ. Помислете само какви голѣми цѣни плащатъ за насъ!

— Сжщото е и съ насъ, — обади се една кокошка. — И насъ вече почнаха да цѣнятъ, а сжщо и нашитѣ яйца. По-рано на гоститѣ се поднасяше ястие отъ яйца, а сега? Нашитѣ яйца станаха деликатесъ и се плащатъ много скъпо. Да, да, врѣмената се измѣниха и ний станахме едни отъ най-важнитѣ домашни птици.

— Да уважаватъ нашия родъ не ми е чудно, — каза една стара гжска, — но вий кокошки, съ какво сте заслужили тази висока честъ? Това немога да разбере.

— Ами вий пкъ съ какво стоите по-горѣ отъ насъ? — обади се друга стара кокошка.

— Охъ, ти още ли не знаешъ това, глупава кокошко? — отговори гжската. — Ти навѣрно, не си чула още за нашето произхождение и за нашитѣ велики заслуги. Не ми остава друго, освѣнъ да ви разкажа, за да имате друго мнѣние за насъ.

И тя застана срѣдъ гжскитѣ и кокошкитѣ и започна:

— Мѣсторождението на нашитѣ прадѣди е нѣгдѣ изъ сѣвернитѣ скали, кждѣто нашата прабаба, сивата гжска, и до днесъ води спободенъ животъ и само отъ врѣме на врѣме се обезпокоява отъ нѣкой смѣлъ търговецъ на пера и яйца, защото човѣкътъ винаги гледа да ни използва. А това е най-доброто доказателство за нашата стойностъ. Още отъ старо врѣме ни цѣняха, както сега, защото и върху паметницитѣ на старитѣ египтяне ни изобразяваха.

Въ старо врѣме нашиятъ животъ, — продължи гжската, — си течеше безъ особни събития. Перата ни служиха за украсения и за меки легла, месото ни, за съжаление, се ядѣше само печено. Така си вървѣше докато изведнажъ станахме прочути. Ето по каква причина:

У гърците и римляните бѣхме посветени на небесната богиня и ни отгледваха въ храмоветѣ си. Такъвъ единъ храмъ въ Римъ билъ построенъ върху Капитолия. Това било единъ замъкъ, който се считалъ за непрѣвзимаемъ.

Около 400 години прѣди нашето врѣмеброене галитѣ отъ Франция трѣгнали на походъ за Римъ да обсадятъ замъка. Прѣзъ една нощъ тѣ се покатерили по хълма, върху който билъ построенъ замъка. Поставили стълби по стѣнитѣ да се прѣхвърлятъ отъ другата страна. Караулитѣ спѣли, но не и нашитѣ прадѣди, които били посветени на богинята Ионе. Тѣ чули шумѣтъ и почнали силно да крѣкатъ. Отъ това се събудилъ управителѣтъ на замъка и излѣзълъ вънъ. За мигъ той отсѣкълъ главата и дѣсната рѣка на първия галъ, който се показалъ отъ стѣната и той се сгромолясълъ върху своя послѣдующъ другаръ. Слѣдъ малко дошли други римляни и замъка и града били спасени, понеже галитѣ се бърже оттеглили и оттогава нашата слава се носи отъ родъ на родъ.

Това е голѣмата историческа роля, която играхме нѣколко стотици прѣди Рождество Христово.

Съ това старата гжска завърши своята рѣчь и гордо се огледа наоколо си.

Единъ старъ пѣтель взе думата и като се надигна, извика:

— Недѣйте се толкова хвали, вий патешка станъ. И ний не сме отъ по-доленъ родъ.

Коконикитѣ му скимнаха съ глава и той продължи:

— Искате ли да чуете нашата родна история?

Събранieto се съгласи и той започна:

— И нашата стойностъ е отдавна призната и каждѣто се показвахме, ни обсипваха съ голѣми почести. Въ Персия пѣтельтъ, нашиятъ прадѣдъ, се тачеше като светецъ, защото съобщаваше на населението врѣмето за молитва и миене. И въ древния Египетъ ни уважаваха много. Сѣщо и въ светата земя трѣбвало да сме били прѣдставени добрѣ, защото, както знаете, при отричането на св. Петра е изкукуригалъ единъ пѣтель.

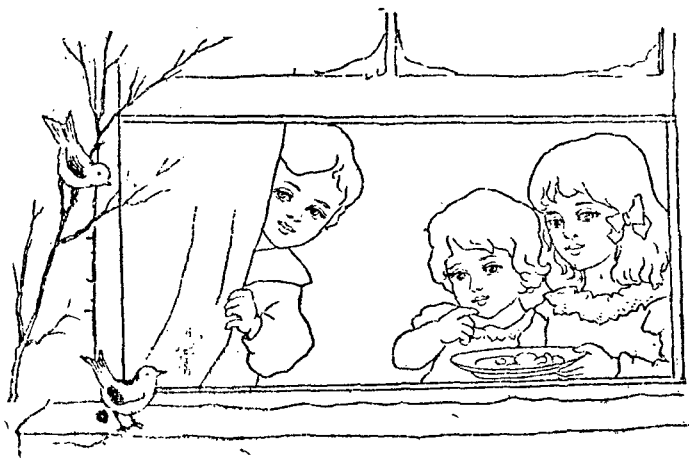
У старитѣ гърци пѣтельтъ е билъ сѣщо на почитъ, иначе тѣ не биха го посветили на Бога Ескулапъ и да ни принасятъ въ жертва на бога на войната. Тѣ се възхищавали отъ двубойтѣ, които нашитѣ прадѣди често устройвали.

Слѣдъ тия думи пѣтельтъ изкукуригалъ и миналъ гордо край възхитенитѣ отъ него кокошки.

Отъ тогава вече гжскитѣ и кокошкитѣ се гледатъ добрѣ и миръ и спокойствие царува между тѣхъ.

Отъ нѣмски: Паула Кутикова.

ГЛАДНИТЪ ПТИЧЕНЦА.

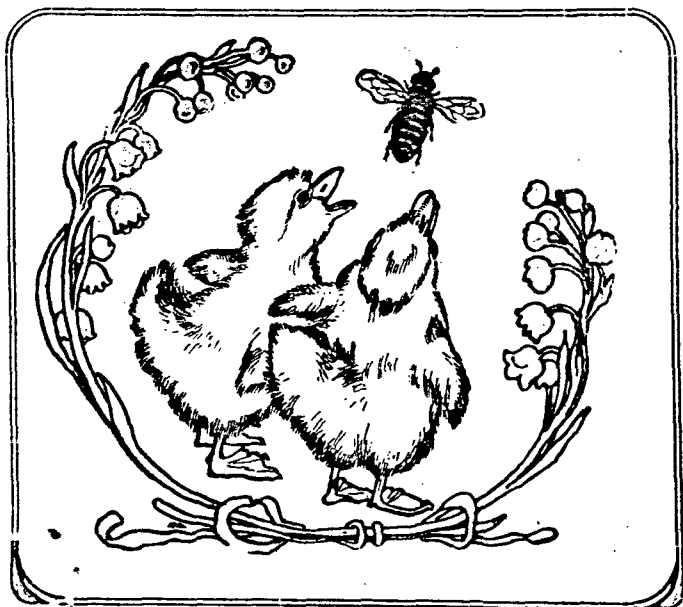
Люта зима върлува вънъ. Студенъ вѣтъръ вѣе. Снѣгъ на парцали непрѣстанно вали. Всички се прибрали вжщи при топлитѣ соби, а птиченцата, като бѣдни сироти дѣца, трепнатъ по голитѣ клонки, кацатъ по прозорцитѣ и молятъ за трохица хлѣбецъ.

Добри и милостиви дѣца отварятъ прозореца, ласкаво посрѣщатъ измръзналитѣ си гостенки, нахранватъ ги съ остатъци отъ храната си и ги пущатъ волно да си хвъркатъ сити и нахранени.

О, мили дѣчица, бждете винаги милостиви къмъ всички нуждающи. Такива сега се много скитатъ изъ улицитѣ и често се спиратъ прѣдъ вашитѣ врати.

До Варна Варна

„ЛЧЕЛИЦА“ — дѣтско списание
съ картинки.

ГОДИШНО 10 КНИЖКИ.

Абонаментъ 6 лева прѣдплатени.

Издава книжарница „ОБРАЗОВАНИЕ“
ВАРНА.